

Mariska Hulscher nu in zelfhulp

NA ALLE GEDOE – DE RAZENDSNELLE SCHEIDING, DE HOER-ACTIE VAN ALBERT VERLINDE – HEEFT MARISKA HULSCHER HET ZELFHULPBOEK *JA, IK WIL!* GESCHREVEN, VOL VOORBEELDEN VAN GOEDE EN SLECHTE BESLISSINGEN UIT HAAR LEVEN.

BREDA VAN LEEUWEN

Ze staat niet in de lijst van Irritante Nederlanders, en daar is Mariska Hulscher best een beetje verbaasd over. Want met uitspraken als 'ik hoef geen man met een uitkering', een bijzonder kort huwelijk met *RTL Boulevard*-regisseur Ary Schouwenaar én de vete met Albert Verlinde, die haar een hoer noemde, daarmee geef je jan publiek toch genoeg munitie in handen om een hartgrondige hekel te ontwikkelen. Maar geen notering voor haar. Sorry, Maris. Of nee: het is beter zo. Want als *Ja, ik wil!* de lezer iets leert, is het dat veroordelen vooral iets over jezelf zegt. En niet over de bekende Nederlander, de partner, de buurvrouw of wie je ook als 'fout' zou willen bestempelen.

Uit *Ja, ik wil!*: *Pas achteraf heeft Xander de Buissonjé de gevolgen van zijn keuze ervaren, en dat waren gevolgen die hij misschien niet had gewild. Als hij zich daar volledig bewust van was geweest, was het kosten-batenlijstje mogelijk heel anders uitgevallen en was hij wellicht niet vreemdgegaan. Xander achteraf afrekenen op zijn 'foute' keuze is*

daarom niet fair, want als hij 'beter' had geweten, had jij het ongetwijfeld anders gedaan. Dat geldt voor ons allemaal.'

Revu: Het is toch een open deur om Xander de Buissonjé fout te noemen? Hij ging vreemd terwijl Wendy van Dijk zwanger was!
Mariska: 'Wat hebben we eraan om iemand als 'fout' te bestempelen? Iedereen neemt elke dag tientallen beslissingen, daarvan zijn er een paar fout, maar heel veel ook goed. Maakt die ene foute beslissing je ook een fout mens? Ik denk van niet. Ik weet zeker dat Geert Wilders van zichzelf niet vindt dat hij verkeerd bezig is. Hij maakt keuzes waarvan hij denkt dat ze goed uitpakken, voor hem en voor anderen. Dat wil niet zeggen dat het fijne mannen waren, maar bekijk het eens van de andere kant. Ik denk niet dat oordelen verkeerd is, maar het benauwt wel je blikveld.'

Uit *Ja, ik wil!*: *'Toen ik na mijn scheiding van Ary door alle roddelbladen aan het kruis werd*

genageld, schreef ik direct een vileine column over trieste roddelnichten met acné die niets beter wisten te doen met hun leven dan negatieve verhalen schrijven over anderen (...). Allereerst: iedereen is en blijft verantwoordelijk voor zijn eigen keuzes, ook de pers. Dit neemt niet weg dat het voor hen onmogelijk is om mij een vervelend gevoel te geven.'

Revu: Heb je jezelf weleens gegoogeld?
Mariska: 'Ja, en daar ben ik al snel mee opgehouden, want als je op al die fora gaat lezen wat er over je wordt beweerd, dan eindig je in de Jellinek-kliniek. Of in het Pieter Baan Centrum. Natuurlijk raakt het me, maar we kunnen dankzij internet nu gedachten van anderen lezen. Op straat zul je beledigingen zoals ze op internet worden geuit nooit horen. Alleen online en in het verkeer laten we omgangsvormen vallen. Naar een beer van een vent durf ik mijn middelvinger niet op te steken, maar achter het stuur wel. Maar dat doe ik niet meer. Ik relatieveer het weg. Wat heb ik eraan om me een dag lang boos te voelen omdat ik een bon kreeg?'

Uit *Ja, ik wil!*: *'Ieder mens heeft een positieve intentie voor zichzelf. Wat zou die positieve intentie voor Albert geweest zijn? Wilde hij scoren bij zijn eerste uitzending in het nieuwe seizoen? Wilde hij provoceren, vond hij het zo vervelend voor zijn regisseur dat hij het op deze manier wilde afreageren?'*

Revu: Je bent juriste, je had Verlinde nadat hij je een hoer had genoemd ook voor de rechter kunnen slepen. In plaats daarvan sprak je met hem af. En een dag later deed je dat gesprek, waarin jij uitlegde hoe jij je voelde, nog eens over voor een item in *Boulevard*. Waarom?

'Als je op al die fora gaat lezen wat er over je wordt beweerd, dan eindig je in de Jellinek-kliniek'

Mariska: 'Ik kijk daar met plezier op terug. Ik vroeg me af waarom hij me zo had genoemd, en of hij wist wat voor gevolgen dat had. Daar kon ik maar op één manier achterkomen. Ik geloof niet dat mensen altijd maar kwade bedoelingen hebben.'

Revu: De reden waarom Albert je een hoer vond, staat er niet in. Bewust?
Mariska: 'Hij zei dat het een kwajongensstreek was. Hij wist het zelf ook niet meer.'
Revu: Pardon? Je had een fotoreportage over je huwelijk aan een glossy verkocht. Dat je dat geld had aangenomen terwijl je twijfels had over je huwelijk, dat was het toch?

Mariska: 'Dat was ook al zo'n journalistieke *faux pas*. De foto bij dit artikel heb ik niet zelf betaald, die rekening gaat naar Revu. *Story* wilde mijn huwelijksreis fotograferen en heeft de helft van het vliegticket en vier dagen hotelkosten betaald. Geen BN'er gaat daar zelf voor betalen. Ik heb dus nooit cash voor mijn huwelijk gekregen, maar niemand heeft dat ooit gecheckt. Daarbij, denk jij dat Sylvie

Meis een contract heeft moeten tekenen met SBS toen ze haar huwelijksvoltrekking hebben uitgezonden, waarin stond dat ze niet binnen twee weken zou scheiden? Het zegt heel veel over mensen dat ze zich hiermee bezighouden, en dat bedoel ik niet negatief. Maar als mensen in dezelfde situatie hadden gezeten, hadden ze het ook niet leuk gevonden. Maar afgeven op een ander kan wel.'

Revu: Waarom schrijf je in je boek zo ongeneerd over je slecht uitgekakte beslissingen?
Mariska: 'De lezer moet het herkenbaar vinden, maar ook geloofwaardig. Ik heb het niet geschreven om iets recht te zetten. Ik wil duidelijk maken hoe het proces van keuzes maken werkt, en dat je altijd zelf verantwoordelijkheid moet nemen voor je keuzes. Niets afschuiven op anderen. Als je je hand op een hete kookplaat legt, trek je hem zelf terug. Je vraagt niet iemand anders dat te doen. Maar bij emotionele pijn zoeken we de schuld vaak bij anderen. Gek is dat, eigenlijk.'

Uit *Ja, ik wil!*: *'Dit boek is voor mijn mooie dochters. Sinds jullie in mijn leven zijn, ben ik niet meer de enige aandeelhouder van de Mariska Hulscher bv. Regelmatig loop ik tegen mezelf aan: doe ik het wel goed, voelen jullie je wel gelukkig, moet ik niet meer ganzeborden of aquaria van karton maken?'*

Revu: Ik weet niet of ik mijn zoon een naslagwerk zou willen geven met papa's vervelend uitgekakte beslissingen.
Mariska: 'Ik denk niet dat ouders hun kinderen de illusie moeten geven dat ze alles weten, de rekening daarvan krijg je later gepresenteerd. Ze voelen toch wel aan dat je niet onfeilbaar bent. Je kunt, afhankelijk van de leeftijd, maar beter open kaart spelen. Kinderen snappen ook veel meer dan je zou denken. Waar ik bij volwassenen een dag nodig heb om uit te leggen dat het helemaal niet goed is om verbeteren een doel na te jagen, snappen kinderen dat gelijk. Het zou veel schelen als kinderen leren hun gedachten uit te spreken. Hoewel, dat hoeft niet altijd goed uit te pakken. In mijn boek schrijf ik dat een woord niet voor iedereen dezelfde betekenis heeft, en dat je daarop moet letten. Dat hebben mijn dochters goed begrepen. Soms zeg ik tegen ze: we gaan zo eten. Zeggen zij: 'Wanneer is 'zo'? Over vijf minuten? Een kwartier?! Wat bedoel je eigenlijk?' Zo krijg ik het keihard terug.'

Reageren? reactie@revu.nl

***Ja, ik wil!* van Mariska Hulscher verschijnt 14 mei 2009 bij uitgeverij Forum, € 18,95. ISBN 978 90 492 0018 3.**